

Гео Милев

Кръст

Откога си се, моме, покалугерила...

Като утеха лишна само
– сред трезвена планинска шир –
обсажда черен манастир
днес хубостта ти с кръст и камък...

(„Безимен камък в мъртва шир.“)

Оплакват вечерни камбани
на твойта младост мъртвий сън;
кого зове – зов: жаден звън –
във твойта гръд от страст наляна...

(„Последен без пробуда сън.“)

Но ти под расото си гола
– и вътре в тебе зноен пръст
те тласка към любов – накръст
вселената с копнеж пробола...

(„Над мене шепа черна пръст.“)

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11312>]